

Sygn. akt II Ka 454/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2023 r.

sprawy **R. P.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j.t. Dz. U. 2020.2050)

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 467/22

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 265 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 454/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Sokółowie Podlaskim z dnia 11 kwietnia 2023 r.

w sprawie II K 467/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 4, 7 i 410 kpk, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiały dowodowego, a w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnień oskarżonego R. P., w których oskarżony przedstawia okoliczności przeprowadzenia u niego przeszukania, w szczególności ujawnienie niezwłoczne przedmiotów, które pozostawił jego brat wraz z wyjaśnieniem policjantom źródła ich pochodzenia; - uznanie, że przechowawca (dierzyciel) podlega odpowiedzialności karnej za czyn z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; - wbrew zasadom doświadczenia życiowego, że różniące się pomiędzy sobą zeznania funkcjonariuszy 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>policii odnoszące się do czynności przeszukania i ujawnienia narkotyków stanowią pełnoprawny dowód pozwalający na uznanie winy oskarżonego.</p> <p>2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mogących mieć wpływ na treść orzeczenia a polegający na wyprowadzeniu wadliwej oceny z takich okoliczności jak:</p> <p>a) objęcie oskarżonego operacją pod kryptonimem (...), która to operacja nie przyniosła wobec R. P. żadnych dowodów potwierdzających jego sprawstwo;</p> <p>b) odmowa złożenia przez Ł. P. zeznań (k.3) i wyprowadzenie ujemnych ocen z faktu skorzystania przez świadka z ustawowego uprawnienia;</p> <p>c) błędna ocena społecznej szkodliwości czynu oskarżonego R. P. wyrażającej się w przekonaniu Sądu, że w realiach ustalonego stanu faktycznego nie można co najmniej rozważyć uznania, że mamy do czynienia z nieznaczną społeczną szkodliwością czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- po gruntownym zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w niniejszym postępowaniu oraz treścią środka odwoławczego Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty w nim zawarte okazały się nietrafne. Zdaniem Sądu, zebrany materiał dowodowy w sposób wyczerpujący i jednoznaczny wskazuje na sprawstwo R. P. w zakresie zarzuczonego mu czynu. Odnosząc się</p>		

do zarzutu skarżącego związanego z obrazą przepisów postępowania wyrażonych w art. 4, art. 7 i art. 410 kpk, należy zaznaczyć w sposób szczególny, iż treści art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Takie rozumowania byłoby w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków czy oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2022 r., II AKa 376/21). W świetle okoliczności wskazanych w aktach postępowania niewątpliwym jest to, że Sąd meriti procedował zgodnie z zasadą obiektywizmu, kierując się przy ocenie dowodów zasadą swobodnej ich oceny wyrażoną w art. 7 kpk, dokonując tego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów,

ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy czym zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego, mającą na celu wpisać się w linię obrony oskarżonego. Skarżący powołując się na wymienione przez niego ewentualne nieścisłości w zeznaniach przesłuchiwanego funkcjonariuszy Policji, odnoszące się do czynności przeszukań dokonanych w mieszkaniu oskarżonego oraz w jego samochodzie, podczas których ujawniono środki odurzające, niewątpliwie przecenia je, podnosząc do rangi okoliczności świadczących o niewinności R. P.. Bez najmniejszych wątpliwości dla Sądu Okręgowego, protokoły wspomnianych czynności przeszukań (k. 19-24) są dokumentacją rzetelną i wiarygodną, stwierdzającą ujawnienie w wymienionych miejscach łącznie 39,412 grama netto ziela konopi innych niż włókniste, zaś to ustalenie nie było podważane. Bez względu na to co mógł wskazywać oskarżony podczas przeszukań, w świetle całości wiarygodnego materiału dowodowego jednoznacznie stwierdzić należy, że próba przeniesienia odpowiedzialności na swojego brata Ł. P. jest jedynie przyjętą linią obrony. Uznanie za wiarygodne przypadkowe pozostawienie w mieszkaniu oskarżonego oraz równie przypadkowe pozostawienie w jego samochodzie środków odurzających, w tym samym czasie i w obu przypadkach przez Ł. P., dodatkowo wbrew pozostałym ustaleniom, byłoby

całkowicie sprzeczne z logiką i przeczyło zasadzie swobodnej oceny dowodów. Wskutek powyżej przytoczonych okoliczności, zarzut odnoszący się do błędnego uznania, iż odpowiedzialności karnej za niniejszy czyn podlega także przechowawca (dzierżyciel) środka odurzającego, stał się bezprzedmiotowym. W tym stanie rzeczy, oskarżony R. P. niewątpliwie posiadał środki odurzające, natomiast znamię czasownikowe „posiadać” należy rozumieć jako faktyczne, choćby krótkotrwałe władztwo nad rzeczą. Jego synonimem jest słowo „mieć”. Legalna definicja „posiadania” zawarta jest w art. 336 kc, w którym stwierdza się, że „posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jako użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny)” (B. Kurzępa [w:] W.Kotowski, A. Ważny, B. Kurzępa, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, wyd. III, LEX/el. 2022, art. 62).

- następnie skarżący zarzuca poczynienie błędnych ustaleń faktycznych z wadliwej oceny wskazanych przez niego okoliczności. Odnosząc się do tych zarzutów stwierdzić należy, że podstawą rozstrzygnięcia o winie oskarżonego był całokształt materiału dowodowego, który został słusznie przez Sąd I instancji oceniony, a nie sam fakt objęcia R. P. operacją. Natomiast fakt odmowy złożenia zeznań przez Ł. P., który to rzekomo miał być właścicielem ujawnionych u oskarżonego środków odurzających,

nie skutkuje niczym więcej dla oskarżonego, jak brakiem poparcia jego linii obrony i niedostarczeniem jakichkolwiek dowodów przemawiających o jego niewinności. Zdaniem Sądu Okręgowego, przytoczone przez obrońcę okoliczności nie posiadają dostatecznej doniosłości procesowej, aby mogły zaważyć na treści wyroku.

- w ostatnim z podniesionych zarzutów, skarżący nie zgadza się z określeniem przez Sąd meriti stopnia społecznej szkodliwości czynu, który stanowi jedną z formalnych przesłanek zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania, jednakże i w tym przypadku nie sposób się zgodzić z zarzutem i przytoczoną argumentacją. Zagadnienie dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i sposobu jego ustalenia, jest w doktrynie i judykaturze jednoznacznie określone i zostało jasno wyrażone m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r., V KK 53/20 gdzie wskazano, że „ustawodawca, formułując w art. 115 § 2 kk normatywne przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, zbudował zamknięty katalog okoliczności, z których każda charakteryzuje się prawną doniosłością. Pominięcie w ocenie którejkolwiek z nich, czy też formułowanie własnych okoliczności, odmiennych od ustawowych i nadawanie im zasadniczego znaczenia, stanowi naruszenie prawa materialnego. Nie jest zatem właściwe ferowanie oceny stopnia społecznej szkodliwości, jakim nacechowane ma być dane zachowanie, wyłącznie o ocenę cząstkową, opartą na pojedynczych

elementach”. Nawiązując do tego należy podkreślić, że w przypadku niniejszego postępowania zabezpieczono u oskarżonego 39,412 grama netto środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, nie jest to ilość znaczna, lecz jest wystarczająca do wytworzenia co najmniej 40 jednorazowych porcji handlowych, tzw. działek, które mogłyby posłużyć do odurzenia przynajmniej takiej samej liczby osób. W tym miejscu na uwagę zasługuje fakt, iż penalizacja przedmiotowego czynu ma na celu ochronę jednych z najważniejszych dóbr, jakimi są życie i zdrowie – zarówno w aspekcie indywidualnym, lecz również w szerszym wymiarze zdrowia publicznego (M. Kulik [w:] Komentarz do niektórych przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii [w:] Pozakodeksowe przestępstwa przeciwko zdrowiu. Komentarz, red. M. Mozgawa, Warszawa 2017, art. 62). Zważając na powyższe okoliczności, należy przyznać słuszność Sądowi Rejonowemu także w tym zakresie, co czyni zarzuty obrońcy bezpodstawnymi.

Wniosek

wniosek o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim II Wydział Karny z dnia 11 kwietnia 2023r. i uniewinnienie oskarżonego R. P. od dokonania zarzuconego mu czynu, ewentualnie:

- rozważenie możliwości zmiany wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 kwietnia 2023 r. i warunkowe umorzenie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

postępowania wobec oskarżonego R. P.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok w zaskarżonej części	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
wskazano w rubryce 3.1.; jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się istnienia uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	na podstawie art. 636 § 1 kpk, zgodnie ze stawkami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 265 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, z uwagi na nieuwzględnienie apelacji skarżącego

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim w części dotyczącej R. P.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana